

SINT-NIKLAAS NIEUWKERKEN-WAAS

CHRISTUS KONING | DON BOSCO | HEILIGE FAMILIE | O.-L.-VROUW BIJSTAND | O.-L.-VROUW TEN BOS | SINT-JOZEF | SINT-NICOLAAS

SYNODALE WEG IN DE PAROCHIE

Wanneer de Geest ons beweegt op nieuwe paden voor de catechese

Nu de zomer stilaan tot nazomer vervelt, bereiden we ons voor op een nieuw pastoraal werkjaar. Dat belooft een boeiend jaar te worden, want in onze parochie Heilige Nicolaas van Myra vatten we een synodaal traject aan over de toekomst van de catechese bij de initiatiesacramenten (doopsel, vormsel en eerste communie).

Christof BOUWERAERTS

In oktober 2023 vindt in Rome de eerste etappe van de universele fase van het synodale proces plaats. Die etappe neemt de vorm aan van een bisschoppensynode. In 2024 volgt nog een tweede bisschoppensynode. Toch zal ook daarmee geen einde komen aan dat synodale proces – of dat is althans niet de bedoeling van paus Franciscus. Wat de paus beoogt is immers een heuse wending op langere termijn waarbij de Kerk leert om als gemeenschap te onderscheiden waartoe de Heilige Geest ons beweegt.

Oefening in synodaliteit

Toen ik afgelopen zomer deelnam aan het tweejaarlijkse Europese Colloquium voor Parochies in het Roemeense Timisoara, hoorde ik de Zwitserse pastoraaltheoloog François-Xavier Amherd evenwel zeggen dat parochiemensen vaak denken dat de parochie buiten dat hele synodale proces staat. Die houding klopt echter niet volgens Amherd. Synodaliteit is ten gronde immers een spiritueel gegeven en vergt engagement en oefening van alle betrokkenen, op alle niveaus in de Kerk. Ook in de parochie dus. Sterker nog: allereerst in de parochie. De Geest van de synodaliteit, die ten gronde een manier van onderscheiden is, en dus van relatie tot God, kan volgens hem maar door een soort besmettelijkheid de ene na de andere lokale geloofsgemeenschap 'aansteken'.

Welnu, als parochie Heilige Nicolaas van Myra in Sint-Niklaas gaan we binnenkort zo'n synodale oefening aanvangen. Niet om de katholieke Kerk te veranderen. Ook niet om ons maar wat bezig te houden. Wél omdat we op het spoor willen komen waartoe Gods Geest ons als lokale geloofsgemeenschap beweegt op het vlak van de catechese bij de initiatiesacramenten.

Overlappende uitdagingen

Als parochieploeg stelden we immers vast dat sommige van onze vormselcatechesewerkingen toe zijn aan verjonging en uitbreiding. Op vlak van eerste communiepastoraal voltrekt zich intussen een verschuiving waarbij de parochie een groter aandeel in de voorbereiding opneemt, maar de uitbouw van een parochiaal voorbereidingstraject is nog vrij recent. Doopselcatechesewerkingen zijn er wel al langer, maar ook daar dienst zich her en der een wissel van de wacht aan. Vaak kijken we daarbij naar dezelfde mensen, maar we kunnen hen moeilijk vragen om zowel doopsel-, communie- als vormselcatechese te geven.

En nog los van het 'personeel' kan het geen kwaad om eens te durven reflecteren over een andere aanpak. Worden we immers al niet enkele jaren uitgedaagd om een missionaire, verkondigende gemeenschap te zijn? Wat kan dat voor ons in Sint-Niklaas betekenen? Gaat er in verhouding misschien te veel energie naar de vormselcatechese en te weinig naar de andere sacramenten? Of is het net wel zinvol om sterk te blijven inzetten op het vormsel? Maar maken we dan voldoende werk van een plussersaanbod voor na het vormsel? Kortom, vragen genoeg om op een ernstige manier bij stil te staan.

Gezinnen met een eerste communicant nemen deel aan de eerste communitocht. © Archief

Geen debat, wel onderscheiding

Hoe gaan we dat synodale proces aanpakken? Wel, in de eerste maanden van het werkjaar zullen we een besloten parochiaal beraad houden met de leden van de parochieploeg, de drie lokale pastorale werkgroepen (LPG's) en de catechisten. Tijdens dat beraad zal Bart Willems, secretaris van de Interdiocesane commissie voor catechese (ICC), ons een impuls geven.

Voorts zullen we die avond de aanzet geven om een trajectgroep samen te stellen die het onderscheidingsproces over de toekomst van de initiatiesacramenten in onze pa-

rochie concreet ter harte neemt en daarbij geregeld terugkoppelt naar de brede groep van betrokkenen.

Die trajectgroep zal zelf haar vergaderritme en werkwijze moeten bepalen. Wél is het de bedoeling dat we ernaar streven om een methodiek voor gezamenlijke onderscheiding te gebruiken. Daarvan zullen gebed, stilte en aandachtig luisteren naar elkaar ongetwijfeld ingrediënten zijn. Op die manier komt het luisteren naar de Geest voorop te staan en wordt het dus méér dan louter 'overleg' of 'debat'. Dat is althans de bedoeling.

Wat we ook nodig zullen hebben is tijd. We mikken dan ook op een pro-

ces van twee werkjaren. En niet in het minst hebben we nodig: uw dragende en betrokken gebed.